Жыр - кешенең канаты

Җыр ул көйгә салынган шигъри әсәр. Җыр – татар халкының иң таралган, иң хөрмәтле иҗат җимеше. Җыр туа, җыр яши, җырлаучысы булганда – җыр мәңге яши. Җыр ул – яшәү чарасы. Җыр – ул халыкның җаны.

Татар халкының җыр хәзинәсе үзенә күрә бер тарих ул. Анда без ерак гасырлар тавышын да, бүгенге көннәр аһәңен дә ишетәбез. Җыр мирасы – татар халкының бетмәс-төкәнмәс рухи хәзинәсе, күңел көзгесе ул.

Халык җырны юлдаш һәм сердәш дип, сабак һәм васыять дип атый. “Җыр – эшнең камчысы”, “көй-күңелнең моңы” дигән әйтемнәр яши. Кеше, үзенең көндәлек тормышында, сагыш, кайгыдан арынасы, яки, киресенчә, эченә сыймаган шатлыгын, куанычын белдерәсе килсә, җырлап җибәрә.

Җыр – ул рухлану, җыр – ул матурлыкка соклану. Җыр кешенең юлдашы. “Җырсыз кеше – канатсыз кош” – ди халык.

Җыр яраткан кеше матурлыкны ярата. Ул нечкә күңелле, мәрхәмәтле була. Ә нечкә күңелле, матурлыкны яраткан кеше беркайчан да начарлык эшләми. Ул кешеләрне ярата, чит җирләрдә яшәгәндә дә туган ягын сагынып яши, йомшак бәгырьле кеше ярдәмчел, мәрхәмәтле була.

Бары да үтә,
Бары да онытыла
Байлык, зурлык, китә югала…
Тик җыр үлми
Күчеп буыннарга
Киләчәктә яшәп җыр кала…

Игътибарыгыз өчен зур рәхмәт!